

ΜΗΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ¹

Ἐχων ἡμέρας λ'. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιβ' καὶ ἡ νύξ ὥρας ιβ'.

Εἰς τὴν Α', ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἦτοι τοῦ νέου ἔτους.

Γ'νδικτον ἡμῖν εὐλόγει Νέου Χρόνου,

Ω^ς καὶ παλαιέ, καὶ δι' ἀνθρώπους νέε (ἦτοι σὺ ὦ Χριστέ).

✚ Πρέπει νὰ ἡξεύρωμεν, ἀδελφοί, ὅτι ἡ τοῦ Θεοῦ ἀγία Ἐκκλησία ἐορτάζει σήμερον τὴν Ἰνδικτιῶνα, διὰ τρία αἴτια. Πρῶτον, ἐπειδὴ

1. Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ὄνομα Σεπτέμβριος δὲν εἶναι ἐλληνικόν, ἀλλὰ λατινικόν, ἢ ἰταλικόν. Καὶ δηλοῖ ἑβδομος, παραγόμενος ἀπὸ τοῦ σέπτε λατινικοῦ, ἢ ἰταλικοῦ, ὅπερ ἐρμηνεύεται ἑλληνιστί, ἑπτὰ. Ἐβδομος δὲ λέγεται ὁ μῆνας οὗτος, ἀριθμούμενος ἀπὸ τὸν Μάρτιον μῆνα, κατὰ τὸν ὅποιον ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον. Ἐπτὰ γὰρ μῆνες συμποσοῦνται ἀπὸ τοῦ Μαρτίου ἕως τοῦ Σεπτεμβρίου, συναριθμουμένου δηλονότι καὶ αὐτοῦ τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἦθελε δὲ ἀπορήσῃ τινάς, διατί ὁ Σεπτέμβριος, ἑβδομος μῆνας ἀριθμούμενος καὶ λεγόμενος, ὡς εἶπομεν, διατί λέγεται καὶ ἐορτάζεται σήμερον ὡς τοῦ χρόνου ἀρχή; Λύοντες οὖν τὴν ἀπορίαν λέγομεν, ὅτι διὰ δύο αἰτίας λέγεται ὁ Σεπτέμβριος τοῦ χρόνου ἀρχή. Μίαν ἐσωτερικὴν καὶ οὐσιώδη, ἦτοι φυσικὴν. Καὶ ἄλλην ἐξωτερικὴν καὶ ἐπουσιώδη.

Ἡ ἐσωτερικὴ λοιπὸν καὶ φυσικὴ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Σεπτέμβριος λέγεται ἀρχὴ τοῦ χρόνου εἶναι, ὅχι διατί ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον εἰς τὸν Σεπτέμβριον μῆνα, καθὼς οὐκ ὀρθῶς λέγουσι πολλοὶ ῥαββίνοι, καὶ ἄλλοι σὺν αὐτοῖς. Τοῦτο γὰρ τὸ πρόνομον τὸ ἔλαβεν ὁ Μάρτιος, κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ πάντας τοὺς Θεολόγους καὶ ἐρμηνευτὰς τῆς Γραφῆς, ὡς λέγομεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Μαρτίου μηνός. Ἀλλὰ λέγεται ἀρχὴ χρόνου ὁ Σεπτέμβριος, διατί κατ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ τῷ πλείστον, παύει μὲν ἡ γῆ ἀπὸ τὸ νὰ γεννᾷ τοὺς καρπούς, ἀρχίζει δὲ πάλιν νὰ συλλαμβάνῃ τρόπον τινὰ καὶ νὰ ἐγγαστρώνεται ἄλλους νέους καρπούς. Ὅθεν εἶπε καὶ ὁ Ψελλός, «ὁ Σεπτέμβριος μὴν τῶν παρελθόντων κόπων ἐπὶ τῷ πολὺ τοὺς καρπούς συγκλείει καὶ ταῖς ἀποθήκας ἐναποτίθησι, καὶ τῶν ἐπιόντων πόνων ἀπάρχεται» (παρὰ τῷ Σεβαστῷ Τραπεζουντίῳ). Κατὰ τὸν μῆνα γὰρ τοῦτον γίνεται ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία, ὅτε εἶναι ὁ ἀέρας καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα μετριόθερος. Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἀροτριᾶται καὶ γεωργεῖται ἡ γῆ, καὶ τὰ σπέρματα δέχεται εἰς τὰ αὐλάκιά της, ὡσὰν μέσα εἰς κοιλίαν καὶ μήτραν. Καὶ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἀρχίζουν νὰ γίνωνται ἡ βροχαῖς. «Ἴνα δι' αὐτῶν ἀπαλυνθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ προλαβόντος θέρους σκληρυνθεῖσα γῆ. Καὶ ἀκολουθῶς γένη ἐπιτιθεαία εἰς τὸ νὰ γεωρ-

καὶ αὐτὴ εἶναι ἀρχὴ τοῦ χρόνου. Διὰ τοῦτο καὶ κοινὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς Ῥωμάνους πολλὰ ἐτιμᾶτο αὐτὴ ἐξ ἀρχαίων χρόνων. Ἰνδικτιῶν δὲ κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἤτοι λατινικὴν γλῶσσαν, θέλει νὰ εἰπῆ ὀρισμός¹. Καὶ δεῦτερον ἐορτάζει ταύτην ἡ Ἐκκλησία, ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὴν

γηθὴ καλῶς, καὶ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ θρέψῃ τὰ ἐγκαταβληθέντα εἰς αὐτὴν σπέρματα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς προστάζει τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι, ὅταν κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦτον ἐσύναγον τοὺς καρπούς των, νὰ ἐορτάζουσιν ἑπτὰ ἡμέρας, καὶ νὰ κατασκευάζουσιν σκηνας, ἤτοι καλύβας, εὐφραϊνόμενοι καὶ εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ διὰ τὴν σύναξιν τῶν καρπῶν. Οὕτω γὰρ λέγει πρὸς τὸν Μωϋσῆν: «Καὶ ἐν τῇ πέντε καὶ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τοῦ ἐβδόμου τούτου, ὅταν συντελέσητε τὰ γεννήματα τῆς γῆς, ἐορτάσετε τῷ Κυρίῳ ἑπτὰ ἡμέρας» (Λευ. κγ', 39).

Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ συντόμως, ὁ μὲν Σεπτέμβριος μῆνας εἶναι ἀρχὴ τῆς συλλήψεως καὶ ἐγγαστρώσεως ὄλων σχεδὸν τῶν καρπῶν. Ὁ δὲ Μάρτιος εἶναι ἀρχὴ τῆς γεννήσεως ὄλων σχεδὸν τῶν αὐτῶν καρπῶν. Τότε γὰρ ἀρχίζουσιν νὰ γεννοῦνται καὶ νὰ βλαστάνουσιν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἀκολουθῶς νὰ καρποφοροῦν τὰ σπέρματα ἐκεῖνα, ὅπου ἡ γῆ συνέλαβε καὶ ἐγγαστρώθη ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον μῆνα ἕως εἰς ὄλον τὸν χειμῶνα. Ἐν μὲν γὰρ τῇ ἀρχῇ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα εὐθὺς καὶ τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ ἐβλάστησαν καὶ ἐτελειώθησαν, ὅταν ὁ Θεὸς εἶπε, «Βλαστήσατω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίτητα». Ταῦτόν εἶπεν, τότε ἐν τῷ ἅμα ἔγινε καὶ ἡ σύλληψις τῶν καρπῶν, καὶ ἡ γέννησις αὐτῶν χωρὶς καιροῦ παράτασιν, διὰ τὴν ἀπειρίαν τῆς τοῦ Θεοῦ δημιουργικῆς δυνάμεως. Τώρα δέ, ἐπειδὴ κατὰ φυσικοὺς νόμους κινεῖται ἡ κτίσις, ἤτοι ἀτελῶς καὶ ὀλίγον ὀλίγον, διὰ τοῦτο χρειάζεται παράτασις καιροῦ. Ὅθεν ἐν ἄλλῳ μὲν καιρῷ γίνεται ἡ σύλληψις τῶν καρπῶν, κατὰ τὸν Σεπτέμβριον δηλαδὴ, ἐν ἄλλῳ δὲ καιρῷ γίνεται ἡ τούτων γέννησις, κατὰ τὸν Μάρτιον δηλαδὴ. Προσθέτει δὲ ὁ ἀνωτέρω Ψελλὸς καὶ ταῦτα, «κατὰ μὲν τὴν πρώτην κτίσιν καὶ τὴν εἰς τὸ κρεῖττον ἐπίδοσιν, φαίνεται εἶναι ἀρχὴ ἢ πρώτη ἰσημερία τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἤγουν ὁ Μάρτιος. Κατὰ δὲ τὴν ἐκ παραβάσεως κατάραν, καὶ τὴν μετὰ κόπων ζωὴν, καὶ τὴν εἰς φθορὰν ἀπάγουσαν μεταφορὰν, ἀρχὴ τοῦ χρόνου ἢ δευτέρα ἰσημερία. Ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχονται τὰ πάντα καὶ πρὸς φθορὰν ἀπάγονται... Εἰ δὲ καὶ ὁ χρόνος ἀπὸ τοῦ φθείρειν χρόνος ὠνύμασται, ἄρα ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ τῆς φθορᾶς ὁ Σεπτέμβριος. Μέχρι γὰρ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς τὸ γένος τῶν καρπίμων (φυτῶν) ἀλλὰ καὶ τῶν ἀκάρπων ἐνδυναμοῦται. Ἐκτοτε δὲ ξηραίνεται, ἢ διαρρέει καὶ φθείρεται. Διὸ καὶ ἀρχὴν τοῦ φθινοπύρου τὸν Σεπτέμβριον ἅπαντες οἶδαμεν» (αὐτόθι).

Ἡ ἐξωτερικὴ δὲ καὶ ἐποουσιώδης αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν λέγεται ἀρχὴ τοῦ ἔτους ὁ Σεπτέμβριος, εἶναι, πρῶτον, διατὶ, ὡς γνωματεύουσί τινες, ὅταν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐκυρίευσαν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἤτον Σεπτέμβριος μῆνας. Ὅθεν κατ' αὐτὸν ἄρχισαν νὰ γεωργοῦν τὴν γῆν ἐκείνην. Καὶ δεῦτερον, διατὶ οἱ παλαιοὶ Ῥωμάνοι ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον μῆνα ἄρχιζαν ὅλας τὰς πολιτικὰς αὐτῶν κρίσεις καὶ ὑποθέσεις καὶ διαφορὰς καὶ μισθοὺς καὶ πάκτους, ἀλλὰ καὶ τὰ βασιλικὰ τέλη καὶ φόροι καὶ κῆνσοι ἐν τῷ Σεπτεμβρίῳ ἄρχιζαν νὰ ἀποδίδωνται κατὰ τὸν Ψελλόν.

1. Σημειῶσαι ὅτι ἡ Ἰνδικτιῶν ἀναβαίνει εἰς δεκαπέντε χρόνους, καὶ πάλιν ἀρχίζει

σημερινὴν ἡμέραν, ἐπήγεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μέσα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν τὸ Βιβλίον τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, καθὼς γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (Λουκ. δ'). Τὸ ὁποῖον Βιβλίον ἀνοίξας ὁ Κύριος, ὡ τοῦ θαύματος! εὐθὺς εἶρε τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἦτοι τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐξηκοστοῦ πρώτου κεφαλαίου τοῦ Ἡσαΐου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι γεγραμμένον διὰ λόγου του τὰ λόγια ταῦτα: «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν». Ἀφ' οὗ δὲ ἀνέγνωσαν ὁ Κύριος τὰ περὶ αὐτοῦ λόγια ταῦτα, ἐσφάλισε τὸ Βιβλίον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ὑπηρέτην. Ἐπειτα καθίσας, εἶπεν εἰς τὸν λαὸν «ὅτι σήμερον ἐτελειώθησαν οἱ λόγοι τῆς Προφητείας ταύτης εἰς τὰ ἔδικά

ἀπὸ τὴν πρώτην. Ἀρχισε δὲ ἡ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἰνδικτιῶν τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ Σεπτεμβρίου, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τκζ' [327]. Δηλαδὴ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἰνδικτιῶν δὲ κατὰ τὸν Συμεῶνα Λογοθέτην ἐν τῷ Χρονικῷ, σημαίνει Ἐπιπέμῃσι: ἡγοῦν τοῦ χρόνου μερισμόν. Ἐκεῖνο γὰρ ὅπου σημαίνει ἡ Ἰνδικτιῶν λατινικά, τοῦτο σημαίνει καὶ ἡ Ἐπιπέμῃσι ἑλληνικά.

Διατί δὲ ἡ Ἰνδικτιῶν ἀναβαίνει εἰς δεκαπέντε μόνον ἡμέρας καὶ πάλιν ἐπιστρέφει. Καὶ τί δηλοῦσιν αἱ δεκαπέντε ἡμέραι αὗται. Ἡ διατί ἡ Ἰνδικτιῶν μόνῃ δὲν συμφωνεῖ οὔτε μὲ τοὺς κύκλους τῆς σελήνης καὶ τὰ θεμέλια, οὔτε μὲ τοὺς κύκλους τοῦ ἡλίου καὶ μὲ τὴν ἐβδομάδα, οὐδὲν βέβαιον ἠδυνήθη νὰ εὔρω. Πλὴν τοῦτο μόνον λέγει ὁ κύρ Ματθαῖος, ὅτι ἡ αἰτία τοῦ νὰ ἀναβαῖνῃ ἡ Ἰνδικτιῶν ἕως εἰς τὰς δεκαπέντε, εἶναι ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἀνθρωπίνων ἡλικιῶν. Κατὰ δεκαπέντε γὰρ χρόνους ἀλλάττουν οἱ ἄνθρωποι μεγάλας ἐναλλαγάς. Διότι εἰς τοὺς δεκαπέντε χρόνους ἀρχίζει ὁ ἄνθρωπος νὰ τριχόνη. Εἰς τοὺς δὺς δεκαπέντε, λαμβάνει τὸ τέλειον τῆς ἡλικίας. Εἰς τοὺς τρεῖς δεκαπέντε, γίνεται ὁ ἄνθρωπος μεσοκαιρῆτης. Εἰς τοὺς τετράκις δεκαπέντε, γίνεται ἀσπρογένης. Εἰς τοὺς πεντάκις δεκαπέντε, γίνεται ὁ ἄνθρωπος γέρων. Καὶ εἰς τοὺς ἑξάκις δεκαπέντε, γίνεται ὁ ἄνθρωπος ἐσχατόγηρος (παρὰ τῷ Σεβαστῷ Τραπεζουντίῳ). Λέγουσι δέ τινες, ὅτι ὁ μοναχὸς Πανόδαρος, εἶτε ἄλλος τις, ἐφεῦρεν, ὅτι κατὰ τοὺς 7980, κατὰ τὴν περίοδον, λέγω, ταύτην, συμφωνεῖ ἡ Ἰνδικτιῶν μὲ τοὺς κύκλους τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Τότε γὰρ ἔχει πρῶτον κύκλον ὁ ἥλιος, πρῶτον κύκλον ἡ σελήνη, καὶ τότε εἶναι καὶ πρώτη Ἰνδικτιῶν. Ὁμοίως καὶ ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ κόσμου, ὁ μὲν ἥλιος θέλει ἔχει κύκλους εἰκοσιοκτῶ. Ἡ δὲ σελήνη κύκλους δεκαεννέα. Καὶ ἡ Ἰνδικτιῶν κύκλους δεκαπέντε. Οἱ μὲν οὖν κύκλοι τοῦ ἡλίου, καὶ τῆς σελήνης οἱ κύκλοι καὶ τὰ θεμέλια, καὶ αἱ ἐπακταὶ τῶν μηνῶν, ἀρχίζου ἀπὸ τὸν Μάρτιον. Αἱ δὲ Ἰνδικτιῶνες, ἀρχίζου ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον. Ὅρα Ἀλέξανδρον εἰς τὰ Ἰουδαϊκά, σελ. ιβ', καὶ τὸν πρῶτον τόμ. τοῦ Μελετίου ἐν τῇ εἰσαγωγῇ.

σας αὐτία». Ὅθεν ὁ λαὸς ταῦτα ἀκούων, ἐθαύμαζε διὰ τὰ χαριτωμένα λόγια, ὅπου εὐγαινουν ἐκ τοῦ στόματός του, ὡς τοῦτο γράφει ὁ αὐτὸς Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς (αὐτόθι)¹.

Εἶναι δὲ καὶ τρίτη αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κάμνει σήμερον ἐνθύμησιν τῆς Ἰνδίκτου, καὶ ἐορτάζει τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου χρόνου: ἤγουν, ἵνα διὰ μέσου τῆς ὑμνωδίας καὶ ἱκεσίας, ὅπου προσφέρομεν εἰς τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ, γένη ὁ Θεὸς ἴλεως εἰς ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσῃ τὸν νέον χρόνον, καὶ χαρίσῃ τοῦτον εἰς ἡμᾶς εὐτυχὴ καὶ γεμάτον ἀπὸ ὅλα τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ. Καὶ ἵνα φωτίσῃ τὰς διανοίας μας, εἰς τὸ νὰ περάσωμεν ὅλον τὸν χρόνον καθαρῶς καὶ με ἀγαθὴν συνείδησιν, καὶ εἰς τὸ νὰ εὐαρεστήσωμεν τῷ Θεῷ, με τὴν φύλαξιν τῶν ἐντολῶν του. Καὶ οὕτω νὰ τύχωμεν τῶν ἐν Οὐρανοῖς αἰωνίων ἀγαθῶν².

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν
τοῦ Στυλίου.

Συμεῶν

Λιπὼν Συμεῶν τὴν ἐπὶ στύλου βάσιν,
Τὴν ἐγγὺς εὔρε τοῦ Θεοῦ Λόγου στάσιν.
ΥΨΙΒΑΤΗΣ Συμεῶν Σεπτεμβρίου ἔκθανε πρώτη.

✚ Οὗτος ὁ μέγας Συμεῶν ἐκατάγετο ἀπὸ ἓνα χωρίον ὀνομαζόμενον Σισιάν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἀνάμεσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῶν Σύρων καὶ τῶν Κιλικίων, κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Μεγάλου τοῦ ἐπονομαζομένου Μακέλλη, καὶ Μαρτυρίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἐν

1. Σημειῶσαι, ὅτι μερικοὶ θέλουν, πῶς ὁ Κύριος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέγνω τὴν ἄνωθεν περικοπὴν τοῦ Ἡσαίου, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Εὐαγγελικοῦ αὐτοῦ κηρύγματος, ἀφ' οὗ ἐποίησε τὸ ἐν Κανᾷ θαῦμα, καὶ συνωμίλησε μετὰ τὴν Σαμαρείτιδα ἐν τῷ φρέατι. Τότε γὰρ ἀπὸ τῆς Σαμαρείας ἀπελθὼν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκήρυσσε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας, καὶ πολλὰ σημεῖα εἰς Καπερναοὺμ ἐτέλεσας, μετέβη καὶ εἰς Ναζαρέτ, ἐν ἣ ἀνετράφη. Ὅπου καὶ ἐμβήκεν εἰς τὴν Συναγωγὴν. (Ὅρα εἰς τὴν νεοτύπων Ἐκατονταετηρίδα.)

2. Σημειῶσαι, ὅτι πανηγυρικὸν λόγον ἔχει ὁ Χρυσόστομος εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην τῆς Ἰνδίκτου, οὗ ἡ ἀρχή· «Θαυμασταὶ τῶν ὀρθοδόξων αἱ πανηγύρεις». (Σφίζεται ἐν τῷ πέμπτῳ τόμῳ τῆς ἐν Ἐτόνῃ ἐκδόσεως.) Ὁμοίως καὶ ἕτερον λόγον εἰς τὴν αὐτήν, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐπάλληλον σημεῖον παρὰ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐπομβρία». (Σφίζεται ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ.)

ἔτει υνζ' [457]. Ἀγαπήσας δὲ τὸν Θεὸν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἄφησε τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ ἐπήγην εἰς ἓνα Μοναστήριον ἐκεῖ κοντὰ εὐρισκόμενοι, ὅπου ἑκατοίκουν δύο ἀσκηταί. Μὲ τοὺς ὁποίους διαπεράσας δύο χρόνους, ἠγάπησε νὰ ζήσῃ ὑψηλοτέραν καὶ τελειότεραν ζωὴν. Ὅθεν καὶ ἐπήγην εἰς τὸν μέγαν Ὅσιον Ἡλιόδωρον, τὸν ὁποῖον μεταχειριζόμενος διδάσκαλον τῆς μοναδικῆς ζωῆς, διεπέρασεν ὑποκάτω εἰς αὐτὸν ἑπτὰ χρόνους, ἀγωνιζόμενος τόσον, ὥστε ὁποῦ ὑπερέβαλε τοὺς ὀγδοήκοντα μοναχοὺς, τοὺς ὁποίους εἶχε συναγωνιστάς του. Ἐπειδὴ ὅλην μὲν τὴν ἑβδομάδα ἔμενε νηστικός, τὴν δὲ μέσην του εἶχεν ἔσωθεν ἐζωσμένην μὲ ἓνα σχοιῖον τραχύτατον, κατεσκευασμένον ἀπὸ φοίνικας, τόσον ὁποῦ ὅλη του ἡ μέση ἐπληγῶθη τριγύρω, καὶ εὔγανεν αἵματα. Καὶ ἀπλῶς ἠγωνίζετο μὲ μίαν καινούργιαν καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἄσκησιν. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἐπροστάθη ἀπὸ τοὺς συναγωνιστάς του μοναχοὺς νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ λόγου των, διὰ νὰ μὴ γένη βλάβης αἴτιος, εἰς τοὺς ἀσθενεστέρους κατὰ τὸ σῶμα ἀδελφούς· οἷτινες μιμούμενοι αὐτόν, ἐσπούδαζον νὰ ἀγωνίζωνται ὑπὲρ τὴν δύναμίν τους.

Ἡλιόδωρος

Εὐγαίνωντας δὲ εἰς τὰ ἡσυχαστικὰ μέρη τοῦ ἐκεῖσε βουνοῦ, ἑκατέβη μέσα εἰς ἓνα λάκκον ἀνδρον, καὶ ἐκεῖ ἡσύχαζε. Μετὰ παρέλευσιν δὲ πέντε ἡμερῶν, μετανοήσαντες οἱ ἀνωτέρω συναγωνισταί του μοναχοί, ἐζήτησαν καὶ εὔρον αὐτόν. Καὶ ἔτζι τὸν ἐπήραν πάλιν εἰς τὸ Μοναστήριον. Ὑστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν πηγαίνωντας εἰς ἓνα χωρίον ὀνομαζόμενον Τελανισσόν, καὶ εὐρίσκωντας εἰς αὐτὸ ἓνα μικρὸν κελλίον, ἐκεῖ διέμεινεν ἔγκλειστος τρεῖς ὀλοκλήρους χρόνους. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὅσιος ἐπεθύμησε νὰ μὴ φάγῃ φαγητὸν εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρας, παρόμοια μὲ τὸν Προφήτην Μωϋσῆν καὶ Ἥλιαν, διὰ τοῦτο παρεκάλεσε τὸν φίλον του καὶ ἠγαπημένον Βλάσσον, τὸν θαυμάσιον ἐκείνον Ὅσιον, νὰ μὴν ἀφήσῃ τίποτε φαγώσιμον πρᾶγμα μέσα εἰς τὸ κελλίον του, ἀλλὰ νὰ χρίσῃ ἔξωθεν τὴν πόρταν. Καὶ τούτου γενομένου, διεπέρασεν ὁ θεῖος Συμεὼν νηστικός τεσσαράκοντα ὀλοκλήρους ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγῃ ὀλότελα κἀνένα φαγητόν. Τόσον ὁποῦ ἀπὸ τὴν ὑπερβάλλουσαν νηστείαν ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ πλέον δὲν ἐδύνετο οὔτε νὰ λαλήσῃ, οὔτε νὰ κινηθῇ. Ἐλθὼν δὲ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος Βλάσσος, καὶ βλέπων τὸν Ὅσιον ἐν τοιαύτῃ ἀδυναμίᾳ, ἔβρεξε σπογγάρι, καὶ ἐσπόγγισε τὸ στόμα του ἔξωθεν, καὶ οὕτως ἐκοινώνησεν

Βλάσσος

αὐτὸν τὰ θεῖα Μυστήρια. Ὅθεν δυναμωθεὶς ἐκ τούτων ὁ Ὅσιος, ἐσηκώθη, καὶ ἔφαγεν ὀλίγον ψωμίον. Ἀναβὰς δὲ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, πάλιν καὶ ἐκεῖ ἔμεινε νηστικὸς ἄλλας τεσσαράκοντα ἡμέρας, ὥστε ὁποῦ, τὸ μὲν τέλος τῆς περασμένης τεσσαρακονθημέρου νηστείας του, ἦτον ἀρχὴ τῆς μελλούσης.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς φήμης τοῦ Ἁγίου, ἔτρεχον πολλοὶ Χριστιανοὶ εἰς αὐτὸν χάριν εὐλαβείας, καὶ ἐσύγχυζον τὴν ἡσυχίαν του, διὰ τοῦτο ἐμεθοδεύθη καὶ ἔκαμε στύλον ὑψηλὸν ἀπὸ τὴν γῆν τριακονταεξὶ πήχεις· ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον, ὄχι μόνον ἐνήστευε πάλιν παρομοίως τεσσαρακοντάδας ἡμερῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις διεπέρα τὰς ἡμέρας ταύτας στεκόμενος. Ὅθεν ἐκ τῆς φήμης τούτων ἔτρεχον περισσότερα πλήθη καὶ ἔθνη ἀνθρώπων εἰς αὐτόν, ἀπὸ κάθε μέρος, καὶ ἐβαπτίζοντο διὰ τῶν χειρῶν τοῦ μακαρίου Θεοδωρήτου, ὅστις ἐστόλισε τὸν θρόνον τῆς ἐν Κύρῳ Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὸς πρῶτος συνέγραψε τὰ περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου Συμμεῶν.

Γενόμενος λοιπὸν περιβόητος ὁ Ὅσιος οὗτος, τόσον μὲ τὸ ὕψος τῆς ζωῆς του, ὅσον καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων του, καὶ αὐτουργὸς χρηματίσας ἐξαισίως πολλῶν καὶ μεγάλων ἰαμάτων, καὶ πρόξενος σωτηρίας δειχθεὶς εἰς πολλοὺς, ἐπροφήτευσεν ἀψευδῶς πολλὰ πράγματα, ὁποῦ ἔμελλον νὰ γένουν. Ξηρασίαν, λέγω, καὶ πείναν, καὶ πανοῦκλαν, καὶ ἀκρίδας, τὰ ὁποῖα ὅλα ἔγιναν διὰ τῶν ἔργων. Μιμηθεὶς δὲ τὴν ζωὴν τῶν αὐτῶν Ἀγγέλων μὲ ὑλικὸν σῶμα, τόσον πολλά, ὥστε ὁποῦ μερικοὶ ἀποροῦσαν δι' αὐτόν, μήπως ἦτον κἀμμία φύσις ἀσώματος, ἔγινε θέατρον καὶ εἰς τοὺς Ἀγγέλους καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ δὲ θαυμαστότερον εἶναι, ὅτι καὶ μὲ τόσοις ὑπερβολικοῦς κόπους τῆς ἀσκήσεως, καὶ μὲ τόσον ὕψος ἀρετῶν καὶ πλῆθος θαυμάτων, πάλιν τόσην ἄκραν ταπεινώσιν εἶχεν ὁ τρισμακάριστος, εἰς τρόπον ὅτι ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν του κατώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἐφέρετο ἕως καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ζητούλους καὶ ἀγροίκους ἀνθρώπους, ὡσὰν ἕνας ὑποτακτικὸς. Ἐναντίον δὲ μόνων τῶν αἰρέσεων ἐφέρετο μὲ κἀποιον θυμὸν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ζῆλον. Ὅθεν ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων μέγας γενόμενος κοντὰ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, διὰ νὰ λάβῃ τοὺς μισθοὺς τῶν ἀγώνων του, ζήσας χρόνους πενηνταεξί. Πλὴν καὶ μετὰ θάνατον δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνεργῇ διάφορα θαύματα. (Ὁ κατὰ πλάτος Βίος τοῦ αὐτοῦ εὐρίσκεται εἰς τὸν

ἀπλοῦν Ἐφραίμ, ὁ δὲ ἑλληνικὸς αὐτοῦ Βίος σώζεται ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, οὗ ἡ ἀρχή· «Συμεώνην τὸν πάνυ». Καὶ ἄλλος δὲ Βίος αὐτοῦ εὐρίσκεται ἐν τῇ αὐτῇ Λαύρᾳ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ξένον καὶ παράδοξον μυστήριον»¹.)

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μάρθας τῆς μητρὸς
τοῦ Ἁγίου Συμεών.

Ἐν γῆ ξενίζει Μάρθα τὸν Χριστὸν πάλαι,
Σὲ δὲ ξενίζει Μάρθα Χριστὸς ἐν πόλῳ.

Μάρθα

Ἡ Ὁσία Εὐανθία ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

✠ Εὐ μάλα ἐξήνηθησεν ἡ Εὐανθία,
Ἀνθηφοροῦσα ἀρετὰς ἀνθοπνόους.

Εὐανθία

Ὁ δίκαιος Ἰησοῦς υἱὸς Ναυῆ ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Ὅν τοῦ τρέχειν ἔστησεν ἥλιον πάλαι,
Λιπὼν Ἰησοῦς, ἥλιον δόξης βλέπει.

Ἰησοῦς

Οὗτος ἔγινεν, υἱὸς μὲν τοῦ Ναυῆ, διάδοχος δὲ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, τοῦ νομοθέτου τῶν Ἑβραίων. Νικήσας δὲ τὴν Ἱερικῶν, ἦτις

1. Σημεῖωσαι ὅτι ὁ αἰδιμος Ἀγάπιος ὁ Κρῆς ἐν τῷ Βίῳ τοῦ Ἁγίου Συμεών τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ Ὅρει, καὶ ἄλλοι, θέλουσι, ὅτι ὁ Συμεών οὗτος ὁ Στυλῆτης ὁ καὶ ἐν τῇ μάνδρᾳ καλούμενος, καὶ ὁ ἐν τῷ Θαυμαστῷ Ὅρει Συμεών ὁ ἐορταζόμενος κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Μαΐου, εἶναι ἓνας καὶ ὁ αὐτὸς μὲ διάφορα ὀνόματα ὀνομαζόμενος. Ἄλλοι δὲ λέγουσι, ὅτι ἄλλος εἶναι οὗτος, καὶ ἄλλος ἐκεῖνος, εἰκάζοντες τοῦτο ἀπὸ τῶν διαφόρων χρόνων, καὶ βασιλεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους ἤκμασεν ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος, καὶ ἀπὸ ἄλλα σημεῖα. Ἐὰν δέ, ἄλλος μὲν ἦναι ὁ Στυλῆτης Συμεών, ἄλλος δὲ ὁ Θαυμαστορεῖτης, ἀκολουθεῖ, ὅτι καὶ ἡ Μάρθα ἡ κάτωθεν γραφομένη, νὰ ἦναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Μάρθαν τὴν ἐορταζομένην κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ἰουλίου. Καὶ αὕτη μὲν, νὰ ἦναι μήτηρ τοῦ Συμεών τούτου τοῦ Στυλῆτου. Ἐκεῖνη δέ, τοῦ Θαυμαστορεῖτου, καθὼς ἐκέισε οὕτω καὶ ἐπιγράφεται.

ἦτον πόλις τῶν ἀλλοφύλων, εἶδε τὸν ἀρχιστράτηγον Μιχαήλ, κρατοῦντα σπαθί εἰς τὴν χεῖρά του. Ὅθεν ρίψας τὰ ἄρματα κάτω, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Πολεμῶντας δὲ τοὺς Γαβαωνίτας ἀλλοφύλους, καὶ βλέπωντας πῶς ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ βασιλεύσῃ, ἔχωντας προθυμίαν διὰ νὰ πολεμήσῃ ἀκόμη, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· «στήτω ὁ ἥλιος κατὰ Γαβαών» (Ἰη. ι', 12), ἤγουν ἄς σταθῇ ὁ ἥλιος ἐναντίον τῆς πόλεως Γαβαών. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐστάθη ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἕως ὅπου ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς ἀλλοφύλους. Διαπεράσας δὲ τὸν λαὸν τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ τὴν ἔρημον, καὶ διαμοιράσας εἰς αὐτὸν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἦτοι τὴν Παλαιστίνην καὶ Ἱερουσαλήμ, ἔγινε φοβερὸς εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἀλλοφύλους, καὶ ἔτζι δείξας τὴν ἀνδρίαν καὶ ἀρετὴν του μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους πολέμους, εἰς διάστημα χρόνων ὀλοκλήρων εἰκοσιεπτὰ, καὶ φανεῖς ἀθένητος καὶ ἡγεμῶν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ μὲ ὀσιότητα καὶ δικαιοσύνην, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη τιμίως ἀπὸ τὸν ἴδιον λαὸν τοῦ Ἰσραήλ. Καθὼς ταῦτα πάντα διηγείται τὸ ξεχωριστὸν Βιβλίον αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Ἐπρόλαβε δὲ τὴν Χριστοῦ γέννησιν ἔτη χίλια τετρακόσια τεσσαράκοντα δύο¹.

Μνήμη τῶν Ἀγίων τεσσαράκοντα Παρθένων καὶ ἀσκητριῶν,
καὶ Ἀμμοῦν Διακόνου τοῦ καὶ διδασκάλου αὐτῶν.

Εἰς τὰς Παρθένουσ.

Παρθένοι μ'

Δισεκαρῖθμοις Παρθένοις πῦρ καὶ ξίφος,
Θεοῦ προεξένησαν Υἱὸν νυμφίον.

Εἰς τὸν Ἀμμοῦν.

Ἀμμοῦν

Ἀμμοῦν καλύπτραν ἔμπυρον δεδεγμένος,
Τὸ σαρκικὸν κάλυμμα χαίρων ἐξέδν.

1. Σημείωσαι ὅτι τὰς σάλπιγγας, τὰς ὁποίας σαλπύσαντες οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ τούτου, ἐκρήμνισαν τὰ τείχη τῆς Ἱεριχώ, ταύτας λέγω, τὰς ἔφερον ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανός, καὶ τὰς ἔβαλεν εἰς τὸν Νᾶον τῆς Ἁγίας Σοφίας. Καὶ ὄρα σελ. 1152 τῆς Δωδεκαβίβλου.